

mußas ära mädaneb. Mina lasen end praabida, nagu meie wanad Gestiased seda on teinud. Et, armas sõber, Teie ei saanud minust aru, mina mõtlesin neid kalmu künlaid, mis Teie isa mõisa piiretes on. Teie tunnete ju ometi neid kolme küngast, mis seal Mäe mõisa nõmmel wastu Piiraja metsa seisawad?"

Kaarel lubas kõik ära teha, mis aga võimalik.

Wana isa Jaan aga ütles mehise sõnaga: Mine sina, poeg, ja ütle Dr. Mets'ale, et tema peast hull on. Kas mina hakkam meie esiwanemate hauudu teutama, wõi mis ta minust arwab? Jumal hoidku mind niisuguse teu eest!"

Haudabel oli nüüd küll ükskõik, kas nad seal nõmmel nii moodi seiswad, nagu nad seie maani seisnud olivad, wõi kas neid ajawittels teise külje peale pöörati, aga Maril ja Kaarlit ei olnud see mitte üks kõik; nemad oleks neid wõi wiiskümmend korda pahurpidi pööranud.

Nõnda pidiwad nüüd Kaarli ja Mari kaks pikka aastat ootama. Seal tuli wana Liwa Annus ja wiis Mäe mõisa peremehe Jaani ära.

Kaarli ootas veel kolm kuud ära, leinas selle aja sees wana meest tõhise südamega taga, sest selles oli ta üldiselt asi. Kui see aeg aga mööda oli, läks ta uuesti Dr. Mets'a jutule, kui Mäe mõisa peremees, kes nüüd oma waranduse üle keelja ja kaskia oli.

Kui wanamees fuulis, et tema nüüd haudabega teha wõis, mis tahtis, jooksis ta rõõmu pärast Mari juure, kiskus enam kui tõi tütre tuppa, pani tema

käe Kaarli pihku ning kähwatas: „Nelja nädala pärast olgu pulmad!"

Nüüd oli Mets'a lõige suurem soow täidetud. „Oh neid potta, kausja, prongsi ja raud asju, wana rahasid, ehteid ja muid asju, mis ma sealt kätte saan! Kui ma juren, tahan ma nad kõik kas Tartu wõi Peeterburi muuseumile testamendi otjuse läbi kinkida ja minu nime nende wõrra veel igawestada."

Teisel hommikul wara nähti wana Dr. Mets juba kolmekümne töömehiga kalmudel olema. Mehed wirutasiwad labidatega mulda ülesse, et lust oli näha. Wana doktor aga hüppas kui noor hirwe tall ümber kalmete ja õerus rõõmu pärast kassa. Sga potike ja kausike, mida töömehed haudadest wälja wõtsiwad, tõstis wana mehe rõõmu tuju suuremaks: ta andis kümme ja sada korda potifestele ja kivi riistatelle suud; ja kahetsa päewa pärast oli töö lõpetatud. Enam kui kaksjada potifest ja muid wana aja asju olivad Dr. Mets'a käes. Et tema tuba liik weikene oli ja ennegi juba määratu fogu luid, tulerauudu, preesa, pandlaid, naelu ja muud wana wara seal sees oli, selle pärast leidis doktor uued leidused kuuri alla lauudite peale ritta. „Küll on ilus muuseum!" lõi wanamees mitu korda kassa kofku, kui ta jälle kuurist tuli ehk kuuri läks — ja seda tegi ta lõige vähem kaskkummend korda päewas. Dofel kuuldi teda sagedaste unes ütlemata wõi unistama: „Pott — pott — — — pott — — —"

Nüüd olivad ka eeltähen datud neli nädalat juba mööda ning pulma ilu pidi Mets'a majas algama. Pulma õhtul oli wanamees head jooki walmistanud